

Р Е Ш Е Н И Е № 655

гр. Перник, 08 октомври, 2014 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на първи октомври през две хиляди и четиринадесета година в състав:

Председател: Стефан Станчев
Членове: Слава Георгиева
Ивайло Иванов

при секретаря Е.В. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор А.***, като разгледа докладваното от съдия Станчев КНАХД № 574 по описа на съда за 2014 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал.1 изр. II-ро от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 397 от 27.V.2014 г., постановено по нах дело № 403/2014 г., на РС- Перник е изменено наказателно постановление № 23-2307063 / 20.VIII.2013 г., с което на основание чл. 416, ал.5, във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ, Директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" - София е наложил на "Сити стар 7" ЕООД имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ, като е намалил размера на имуществената санкция от 3000 лв. на 1 500 лв.

Недоволен от така постановеното решение е останал касатора "Сити стар 7" ЕООД, като в законово определения срок е подал касационна жалба. В касационната жалба се поддържа, че обжалваното решение е постановено в нарушение на закона и е неправилно. Иска се отмяна на решението и отмяна на измененото с него НП.

Ответникът Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" - София оспорва основателността на касационната жалба, поддържа становище, че решението на РС е правилно и следва да се остави в сила.

Представителят на окръжна прокуратура предлага, поради неоснователност на касационната жалба, да се остави в сила решението на районния съд.

Касационен състав на Административен съд Перник, като обсъди посочените в жалбата касационни основания и прецени доказателствата по делото, намира за установено следното:

Касационната жалба, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК и отговаряща на изискванията на чл. 212 и чл. 213 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна, по следните съображения:

Административно наказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение № 23-2307063/ 20.VIII.2013 г., за това че "Сити стар - 7"- ЕООД, в качеството му на работодател, по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е допуснал до работа на 16.VII.2013 г. в 11,30 ч. Н. С.*** преди да предостави заверено от ТД на НАП копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, с което е нарушил чл. 63, ал. 2 КТ. Актът е надлежно връчен на 29.VII.2013 г. на управителя на жалбоподателя, като последният е

вписал бланкетно възражение, че отразеното в АУАН не е описано правилно в акта. В срока по чл. 41, ал. 1 ЗАНН не е постъпило възражение.

Въз основа на съставения АУАН е издадено наказателно постановление № 23-2307063 от 20 август 2013 г., с което на основание чл. 416, ал.5, във вр. с чл. 414, ал.3 от КТ, Директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" - София е наложил на "Сити стар 7" ЕООД имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 63, ал.2 от КТ.

РС е събрал всички относими, необходими и допустими доказателства и правилно е изяснил фактическата обстановка по делото.

За да постанови обжалваното решение, РС е приел, от една страна, че АУАН, респ. НП са издадени от компетентни органи, спазени са изискванията за форма на акта, респ. на наказателното постановление, както и че не са допуснати съществени процесуални нарушения в административно наказателното производство, които да водят до неговата отмяна, а от друга страна, че нарушението е доказано по безспорен начин. Приел е също така, че с оглед анализирания от него данни по делото, нарушението разкрива значително по -ниска степен на обществена опасност в сравнение с обичайните случаи на такова нарушение, поради което е намалил размера на наложената имуществена санкция, която е определил в рамките на минимално предвидения в закона за това нарушение.

Настоящият състав счита, че изведените от РС правни изводи съответстват на събраните по делото писмени доказателства, от които се установява по категоричен начин, че санкционираното дружество е осъществило състава на нарушението, за което е санкционирано. В този смисъл неоснователно е оплакването, че решението на въззивния съд е необосновано. Съгласно чл. 63, ал.2 от КТ, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението за сключения договор, заверено от ТД на НАП. В действителност не се оспорва от касатора, че лицето е допуснато до работа, преди да му бъде връчено копие от уведомление. Твърди се обаче, че за да е осъществен състава на нарушението на чл. 63, ал.2 от КТ е необходимо да е установено, че в момента на проверката работникът е подписал трудов договор и да е изпратено уведомление до ТД на НАП, което обаче да не е било връчено на работника. Чл. 63, ал.2 от КТ забранява допускането до работа на работник без да му бъде предоставен екземпляр от сключения договор, както и копие от уведомлението до ТД на НАП за него. В случая е налице сключен договор от 15.VII.2013 г. Следователно с допускането до работа на работник без да е изпълнено всяко едно от двете изисквания, представлява нарушение на забраната, въведена с посочената разпоредба и на нарушителя следва да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност. С оглед на изложеното, съвсем законосъобразно, АНО е ангажирал отговорността на касатора за нарушение на забраната на чл. 63, ал.2 от КТ.

С решението, съставът на въззивния съд е приел, че наложената от АНО имуществена санкция е в завишен размер, отчел, че въззивника не е санкциониран за други нарушения на трудовото законодателство и е изменил размера на санкцията до минимално предвидения в закона. Тези изводи се споделят от касационен състав. АНО не е изложил мотиви, защо е приел завишения размер на наказанието, а като съвкупност пот изисквания за определяне размера не е съобразил изискванията на чл. 27 от ЗАНН.

Оплакването, развито в касационната жалба, че районен съд не е съобразил конкретиката на нарушението; отстраняването му на следващия ден и приложимостта на чл. 415в от КТ не е издържано от правна страна. Приложимостта на чл. 415в от КТ налага кумулативно изисквания, които трябва да са установени и от контролните органи. Следва да се има предвид, че задължението да се подаде уведомление до НАП е изпълнено на третия ден от сключването на договора, но нарушението е за това, че касатора, като работодател е допуснал лицето да работи на сергия без да му е връчил препис от уведомление, каквото към момента на полагане на труд изобщо е липсвало и екземпляр от трудовия договор. Не намира приложение и цитираната съдебна практика, защото тази възможност е предоставена на съда, тя не е негово задължение и на основание вътрешното си убеждение, съдията може да се съобрази с възможността за прилагане на чл. 415в от КТ при условията на ТР 3/11 ВАС.

По изложените мотиви и след извършена проверка по реда на чл. 218 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, и правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното касационен състав на Административен съд Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 397, постановено по нах дело № 403/2014 г., по описа на районен съд Перник.

Решението е окончателно.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/ 2./п/